

POSTANOWIENIE

Dnia 16 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z wniosku Narodowego Banku Polskiego
przy uczestnictwie Syndyka masy upadłości Spółdzielczego Banku [...] w W. w
upadłości likwidacyjnej, T.R.G. i L. sp. z o.o. w W.
o zmianę wpisu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 października 2019 r.,
na skutek skarg kasacyjnych uczestnika T.R.G. i uczestnika L. sp. z o.o. w W.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 3 października 2018 r., sygn. akt XXIII Ga (...),

I. odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania;

**II. orzeka, że wnioskodawca i uczestnicy ponoszą koszty
związane ze swym udziałem w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia z dnia 3 października 2018 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację uczestnika T.G. od postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 16 marca 2018 r., którym wykreślono z rejestru zastawów zastawnika Spółdzielczy Bank Rzemiosła i Rolnictwa w W. i wpisano w jego miejsce wnioskodawcę Narodowy Bank Polski w W.. Od postanowienia tego wnieśli identycznej treści skargi dwaj uczestnicy – T.G. oraz L. sp. z o.o. w W., któremu skarga też

przysługiwała (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 października 2011 r., I CZ 134/11, niepubl.).

Uczestnicy oparli skargi kasacyjne na podstawie naruszenia art. 3 ust. 2 pkt 2 i 3 oraz art. 39 ust. 1 ustawy z dnia 6 grudnia 1996 roku o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów (jedn. tekst: Dz. U. z 2018 r., poz. 2017).

W każdej ze skarg został zawarty wniosek o przyjęcie do rozpoznania „z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego polegającego na rozstrzygnięciu kwestii, czy z art. 3 ust. 2 ustawy o zastawie rejestrowym i rejestrze zastawów należy wywodzić obowiązek spełnienia wymogów wymienionych we wskazanym przepisie do wszelkiego rodzaju umów mających za przedmiot zmianę zastawu oraz umów z których wynika nabycie wierzytelności zabezpieczonej zastawem rejestrowym”. Odnosząc się do tej samej kwestii, uczestnicy powołali się jednocześnie na potrzebę wykładni art. 3 ust. 2 ustawy, ograniczając uzasadnienie w tym zakresie do powtórzenia, że zachodzi „konieczność rozstrzygnięcia, czy przepis ten powinien być rozumiany w ten sposób, że wymogi wskazane w omawianym przepisie mają również zastosowanie {do} wszelkiego rodzaju umów z których wynika nabycie wierzytelności zabezpieczonej zastawem rejestrowym”.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli wystąpi przynajmniej jedna z określonych w tym przepisie przyczyn, co powinno zostać wykazane i należycie uzasadnione przez składającego wniosek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.).

Wykazanie przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., a zatem występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, wymaga przedstawienia określonego, dotychczas nierozwiązanego problemu prawnego o charakterze abstrakcyjnym, wskazania przepisu na tle którego on powstał, zaprezentowania argumentacji przekonującej o istnieniu na tle tego problemu rozbieżnych ocen prawnych i świadczącej o poważnych trudnościach w jego rozwiązaniu oraz wyjaśnienia dlaczego jest on istotny (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 12 grudnia 2013 r., IV CSK 384/13, niepubl.).

Skuteczne powołanie się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., a zatem na potrzebę wykładni przepisów prawa, wymaga poza ich wyraźnym wskazaniem, przekonania w drodze stosownej argumentacji, że wywołują one rzeczywiste i poważne wątpliwości interpretacyjne i dotychczas nie doczekały się wykładni w orzecznictwie sądów, bądź przytoczenia orzeczeń, które wskazywałyby na występujące na tle tych przepisów rozbieżności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29).

Wymagania te w skargach uczestników nie zostały spełnione i żadna z powołanych przez nich przyczyn nie została właściwie uzasadniona.

Skarżący wadliwie powołali się we wnioskach o przyjęcie ich skarg do rozpoznania na przyczyny przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w sposób zamienny, odnosząc się do tej samej kwestii prawnej. Jak wynika z konstrukcji tych przepisów, każda z przyczyn ma charakter samodzielny i niezależny, a z uwagi na swoją odmienność wymaga odrębnego wykazania przy pomocy właściwej dla każdej z nich argumentacji prawnej.

Uczestnicy, podnosząc, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, a jednocześnie, iż zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, ograniczyli się do postawienia pytania i ogólnej uwagi o znaczeniu powołanej przez nich kwestii, lecz nie przedstawili wymaganej argumentacji prawnej, przekonującej, że kwestia ta rzeczywiście stanowi takie zagadnienie, ani że budzi ona wątpliwości, uzasadniające potrzebę interpretacji powołanych w skardze przepisów przez Sąd Najwyższy.

W tej sytuacji należy jedynie dodać, że rozstrzygnięcie przedstawionej kwestii nie nastrocza istotnych i poważnych trudności, na co wskazał już Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 21 grudnia 2017 r., II CSK 502/17 (niepubl.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skarg uczestników do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., o kosztach postępowania kasacyjnego orzekając stosownie do art. 520 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

as]

aj

